

Ὁ γέρο-μπαμπαλῆς,
τὸ φάσμα τῆς Βουλῆς.

Ἐάν συχνά σημαίω μὲ τὸ βαρὸν κουδοῦνι,
ἐάν δὲν ἡσυχάσῃ ὀλίγον ἡ Βουλὴ,
ἂν ὄλοι κάθε τόσο μοῦ 'μπαίνουν' στὸ ρουδοῦνι,
ἐάν ὁ Δεληγιάννης συχνάκις ὀμιλῇ,
μὰ τὰς λευκάς μου τρίχας σπουδαίως θὰ θυμώσω,
καὶ τὴν παραίτησίν μου ὀγρήγορα θὰ δώσω.

Αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης πρὸ πάντων μὲ θυμώνει...
δὲν σκέπτεται καθόλου 'στὴν ἡλικία ποῦμαι
πῶς μὲ τὰ νοῦμερά του ταῦτιά μου ξεθεώνει,
καὶ δίχως νὰ τὸ θέλω εὐθὺς ἀποκοιμοῦμαι.
Καὶ ὁ Κομνᾶς ὁ Τράκας αὐτὰ δὲν τὰ σκαμπάζει,
κι' ἐκεῖνος πρὶν τῆς ὥρας ἀρχίζει νὰ νυσιάζῃ.

Δὲν σκέπτεται πῶς εἶμαι ὀγδόντα χρόνων γέρος,
καὶ δὲν 'μπορεῖ ταῦτί μου σὲ νοῦμερα ν' ἀνθέξῃ...
ὡς ὀμιλῇ 'στους ἄλλους γι' αὐτὰ ἰδιαιτέρως,
κι' ἴσως κανεὶς ἀπ' ὄλους 'στους λόγους του προσέξῃ.
'Ὅμως ἐγὼ καθόλου δὲν τὰ καταλαβαίνω,
καὶ μόλις τὸν ἀκούσω σὰν δύσπνοια παθαίνω.

'Ἄλλ' ἂν ὁ Θεωράκης ἀκόμη ἐπιμένῃ
τὸν λόγον του ἐκείνον νὰ ἐξακολουθήσῃ,
καὶ ἂν μὲ τέτοιους λόγους συχνὰ 'στὸ βῆμα βγαίνῃ,
παρακαλῶ τὸν Τράκαν νὰ μ' ἀντικαταστήσῃ.
Κόφτον, βρὲ Θεωράκη, ἀλλέως παραιτοῦμαι,
καὶ δίχως νὰ μὲ ψάλλῃς 'στὸ σπῆτι μου κοιμοῦμαι.